

Díszegyenruhában A Nyaraló Kertjében

Apám a rákoscsabai nyaralónk kertjében honvédszázadosi díszegyenruhájában 1936-ban. A bátyám készítette a képet. Apámnak 1911-ben be kellett vonulnia egyéves önkéntes szolgálatra karpaszományosként. Egy műszaki alakulathoz, a Kraftfahrtruppéhoz (gépkocsizó alakulat) került. Autó szakos is volt, németül nagyon jól tudott, ami a Monarchia hadseregében számított, ezért rábíztak egy alakulatot. Amikor kitört az első világháború, azonnal behívták. Rábíztak egy gépkocsizó szállítóegységet. Karpaszományosként vonult be, de hamarosan megkapta a zászlós rangot, és a háború végén mint főhadnagy szerelt le. Az olasz fronton volt, és alakulata elsősorban szállítást végzett a fronton. Mivel egy rendkívül nehéz hegyi terepen kellett dolgozni, és még lőttek is rájuk, a munka nagyon sok áldozattal járt. Apám többször megsebesült, és egy csomó kitüntetéssel szerelt le a háború végén. A forradalmak után a Honvédelmi Minisztériumból, Horthy minisztériumából elismerést kapott, és felvették abba a tartalékos tiszti állományba, amelyet aztán időnként behívtak gyakorlatra. Emlékszem, hogy életünk folyamán többször volt bent. 1935-ben tartalékosként megkapta Horthy Miklóstól a századosi előléptetést. Mindig voltak ilyen rövid bevonulások, időnként pedig volt valami ünnepség, szoboravatás, ilyesmi. Ilyenkor apám fölvette a honvédtiszti díszegyenruháját, kitűzte az összes kitüntetést, és volt, hogy minket is magával vitt. Kiállása, fellépése ugyanolyan volt, mint bármelyik magyar katonatisztnek. Határozottan emlékszem például egy ilyen esetre. A Kossuth téri Rákóczi szobor avatásához minket is elvitt. Darutollat tűztünk a diáksapkába, úgy álltunk apám mellett kétoldalt, ő pedig a díszegyenruhájában. Ott kerültem először olyan helyzetbe, hogy bemutatott bennünket egy tábornoknak. Nem tudom, ki volt az, csak láttam, hogy a nadrágján vörös lampasz van.